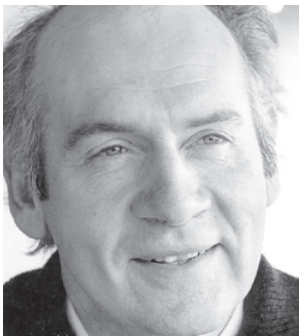

UMMÆLI

Blasikonsert í nordurlandahúsinum 29. januar 2013

Musikkskúlin ger vart við seg

ÓLAVUR HÁTÚN

Í farnu viku vóru orkestrudagar hildnir innan karmar Tórshavnar Musikkskúla – blástrar mánadagin og týsdagin 28. og 29. januar og strúkarar fríggjadagin og leygardagin 1. og 2. februar.

Hugaligt var tað týskvøldið at leita inn í konserthøllina í Norðurlandahúsinum, har Peder Riis-Jensen var til reiðar við teim yngstu blástar-unum. Bara at síggja henda fitta barnflokk sitandi alspent við ljóðföri í hond var kveikjandi í sjálvum sær, og festliga lögdu tey fyrir við “Old Mc Donald’s Band”. Í mong ár hava vit við ymisk musikkskúlahøvur varnast Peder Riis sum dyggan stuðul bæði gangandi til handa í tí praktiska, men fyrst og fremst sum tann dugnaligi tónleikarlærarin, ið við sera góðum handlag hevur skipað fyrir samanspæli.

Men tað, sum vit við hesum byrjanarbólki, Orkestrur I, og teimum báðum fylgjandi fingur at hoyra hetta kvøldið í Norðurlandahúsinum var ikki einmans avrik, men úrslit av góðum fyrirleikandi samstarvi millum musikk-lærarar.

Hetta samstarv kom eisini greidda til sjóndar, tá valaðið av væl útbúnum tónleikarum sessaðist millum

næmingarnar til enn meira framkomið samanspæl í Orkestrur II. Rímligt má vera at nevna tey við navni: Andrea Heindriksdóttir og Katja Volovelskaja floytu, Christina Andersen fagott og Atli K. Petersen, Ken Jones og Jens Knudsen messing. Í slagverkinum tryggjaði Rúni Kallsoy Mouritsen tann týðandi puls í framförlunum. Aðrir musikk-lærarar, sum ikki tóku lut á hesum sinni, men sum eru við til at skapa framhaldandi menning av ríku blástrartraditionini í hovuðsstaðnum, eru Bjarni Berg og Oddur Hentze klarinett, Kári Bæk obo, Eiríkur Skála saxofon og Ólavur Olsen messing.

Men last but not least er at nevna yvirskiparan Bernhard Wilkinson, hvørs ljóðföri er floytan, men sum er at meta sum ein aðalinspiratorur í okkara verandi tónleikaheimi. Lítandi hundrað ár aftur í tíðina hóma vit Bager Hansen, sum var fremsta eldsálin í tatiðar tónleikalívnum í Havn. Væl man bera til at siga, at Benny er tað sama hjá okkum nú, um enn á heilt øðrum stigi.

Orkestrur II gav góða kenslu av breiddini í blástarheimi býarins í dag, men tá so Føroya Landsorkestrur

lat ljóma frá sær, kundu vit við gleði og stoltleika fetta okkum á í sæti, tí í hondum Berhards Wilkinsonar eiga vit her eitt ljómlíð, sum við treysti kann fara um øll høv og við sóma hava framförlu í einihvørjari konserthøll í heiminum.

Leygardagin seinnapartin endaði annað umfarið av orkestrudøgum Tórshavnar Musikkskúla á hesum sinni, og tá vóru tað strúkarar, sum lótu okkum hoyra, hvat tey høvdu fingið burtúr hesar báðar dagarnar.

Karmurin var nú nýggi Skúlin við Løgmannabreyt, og bara at koma á gátt har og oman í stóru høllina gav uppliving í sjálvum sær. Tøkk fái býráðið fyrir sítt figgjarliga stórtøkni til tað listarliga, tí veggjaprýði hjá Edvardi Fuglør er ikki bara hugtakandi hjá tilvitað vitjandi, men man skapa trivað og hava mennandi ávirkning á tær barnasálir, sum sleppa at hava sína gongd í slíkum umhvørvi.

Sum vituligt vóru tað aftur tey yngri, sum lögdu fyrir. Ilt er at gera mun í meting av ljóðförum, men viðganga má eg, at í mínum hugaheimi er strokspælið primadonna millum ljóðförisbólkar – er viðkvæmt og torført at sátast við, men gevur lön fyrir ómakini og er av so almiklum týðningi fyrir alt klassiskt samanspæl. Tí var tað ein sonn frøi at síggja tey lutfalsliga mongu smábørn, sum við boga í hond gjørdur seg til reiðar til ta stóru lötuna framman fyrir foreldrum og øðrum áhugaðum.

Vanliga væntar tú tær ikki beinleiðis fragd fyrir oyru at hoyra strúkarasamanspæl á byrjanarstigi; men her vóru

ongi misljóð at hoyra. Við skilagóðum tónleikavali og í tryggju leiðarahondum Claire Thomsens gjørdist henda byrjanarløta ein gevandi og vónríkur inngangur. At fegnast um var eisini tað javna býtið millum høgar og lágar stemmur, og at tað umframt teir mongu smáu cellistarnar eisini var væl mannað við kontrabassum.

Henda javnvág millum ljóðföruni var eisini merkisverd, tá teir búnu strúkarar sessaðust í salinum. Aftur

Sámal Petersen, cello: Jens Christian Gutesen og Tóri Restorff Jacobsen og kontrabass: Agnar Lamhauge. Tryggur miðdepil í hesum samanspæli var okkara frægi pianistur Jóhannes Andreassen, um enn skúlin ikki enn hevur fingið sær hóskað ljóðföri til hansara hendur.

Við musikkskúlans framkomnastu stroknæmingum og lærarunum lutvís uppí bar væl til hjá Benny í tí ljóðstuðlandi høllini at dusa sær

eftir, at Bernhardur Wilkinson fær høvi til at arbeiða við okkara gávuríku strúkarungdómum eftir sama leisti, sum hann hevur tað við teim ungu blástarunum í Føroya Landsorkestri.

Samanumtikið kann tað eftir hesar orkestrudagar tykjast, sum at musikkskúlastaðan er góð í hovuðsstaðnum. Men fullgott kann tað ikki sigast at vera, tá tvífalt so nógv børn standa á biðlista, sum tað eru næmingar á skúlanum. Neyvan er tað

Strúkikonsert í skúlanum á Løgmannabreyt fríggjadagin 1. februar 2013

hesaferð var tað Bernhardur Wilkinson sum bar tann stóra leiðaralutin. Eins og við blástarunum var eisini her tað fyrirleikandi arbeiðið ein fortreyt fyrir tí góða úrslitinum, og musikkskúlin á Frúutrøð hevur vælvalificerað læraratoymi til tess: Violin og bratsch: Angelika Nielsen, Annette Nielsen, Claire Thomsen, Jona Jacobsen, Nikolaos Kapnas og

við tí tónlistarliga. Tann væl skipaða skráin gav okkum høvi til at uppliva elegantan lættleika, markantar rytmur, erfinar fraceringar og mergjað patos – eitt ljómandi úrslit eftir so stutta fyrirleik-ing!

At slíkt unglinga strúki-orkestrur er besta undirstøðið hjá okkara tónlistarliga flaggskipi Føroya Symfoniorkestri er eyðsæð. Tað er tí at ynskja

kommunan, sum heldur aftur í hesum týðandi máli, tá vit hava í huga, at nýggjur stásligur musikkskúla-bygningur er í umbúna. At øll mugu spara í hesum tíðum, vita vit; men at fara so fram við sparilíggjanum, at hann uttan fyrilit skerjir alt yvir ein kamb, er størri skaði fyrir trivnað í hesum landi, enn tað uggar í tí figgjarliga.